

af det borgerlige og det kirkelige Sted, end naar et Brudepar først gaar til Giffefogeden og senere ønsker kirkelig Velsignelse for sit Ægteskab. Hensynet til de andre nordiske Lande og til, at ingen bør tvinges til en bestemt Form for Giftermaals Indgaaelse imod sin Villie og sit Ænske, gør, at Mindretallet maa fremsætte sit Forslag og anbefale Folketinget at stemme derfor.

Under Ændringsforslag Nr. 48 er foreslaaet, at Forslagets § 44 udgaar. Man anser det for det første for ubilligt mod Hustruen, at der, som i Betænkningen Side 63 udviklet, ikke i den foreliggende Sammenhæng tages Hensyn til det Tilskud til Underholdet, som hun i Form af personligt Arbejde har ydet, men dernæst maa Mindretallet i det hele formene, at den foreslaaede Lovregel, der alene tager Sigte paa Ægtefæller, som samlever med hinanden, er overflødig og vanskelig vil kunne tænkes anvendt, idet der, naar Samlivet agtes fortsat, altid maa gaas ud fra, at der mellem Ægtefællerne har foreligget stiltiende Overenskomst om, og i bekræftende Fald paa hvilken Maade Udligning skulde foregaa. Mindretallet finder derhos, at Paragraffen i en særlig iøjnespringende Grad vil være Udtryk for et Retsforhold mellem Ægtefæller, som vanskelig lader sig forlige med den Interessesamhørighed, som Ægteskabet ifølge sit inderste Væsen forudsætter.

Medens nærværende Mindretal sammen med Flertallet har tiltraadt de under Nr. 59, 60 og 61 foreslaaede Ændringer i Affattelsen af Lovforslagets § 67, maa Mindretallet, som i og for sig deler Ænsket om at værne Hustruen mod ubetimelige Dispositioner over Ægteparrets Hjem, formene, at en saa vidtgaående Regel, som § 67 giver, vil lægge for hemmende Baand paa Handel om faste Ejendomme og navnlig paa Ydelse af Pantelaan i disse. Man anser det bl. a. for at være yderst betænkeligt, at en Panthaver, som har ydet Laan i fast Ejendom, skal være udsat for, mulig med Udsigt til at miste sit Tilgode-

havende, at se Pantsætningen omstødt ved Dom, hvis Retten fastslaar, at han burde have indset, at Ægtefællen var uberettiget til at foretage Pantsætningen. Mindretallet har derfor stillet Ændringsforslag Nr. 62, som anbefales til Vedtagelse. Hvis dette Ændringsforslag forkastes, forbeholder man sig at stemme imod Paragraffen.

Ved Ændringsforslagene Nr. 78 og 79 har Mindretallet givet Udtryk for sit Ænske om, at de i § 107 nævnte Frister gøres noget længere end foreslaaet. Ændringsforslaget lovfæster formentlig den for Tiden foreliggende ministerielle Praksis.

Ved Ændringsforslag Nr. 102 har Mindretallet ønsket at opretholde den hidtidige gejstlige Mægling, idet man har det Indtryk, at denne ofte har virket heldig.

Mindretallet har under Udvalgsbehandlingen haft sin Opmærksomhed fæstet paa, om Lovforslaget ikke ogsaa paa forskellige andre Punkter end de fremdragne gaar videre end Øjemedet nødvendiggør, og om derhos ikke visse foreslaaede Regler ved Retsbrugen vil vise sig at være mindre praktiske. Man har dog ikke ment at burde modsætte sig Betænkningens Afgivelse, idet man i al Almindelighed ønsker Sagen fremmet og endvidere anser det for ønskeligt, at Befolkningen faar Lejlighed til at gøre sig nærmere bekendt med Lovforslagets Indhold.

Et andet Mindretal (Mølgaard-Nielsen), der i øvrigt tiltræder Venstres Ændringer, ønsker dog at tage Forbehold overfor enkelte Punkter i Kapitel III. og at stille særlige Ændringsforslag under Kapitel IV. Det finder det rigtigst ved Ægteforening, at en Adskillelse finder Sted mellem det kirkelige og det borgerlige, men under saa frie og lette Former som muligt.

Efter de af Mindretallet stillede Ændringsforslag til Kapitel IV kan man gaa ud fra, at det, navnlig paa Landet, nok vil blive en almindelig Praksis, at naar det foreskrevne er berigtiget hos Giffefogeden, vil den kirkelige Vielse eller Velsignelse følge umiddelbart efter, ja, Regelen vil